

Izgubljeni in najdeni očka

Na poti od Zlate vode proti Viševniku, nad smučiščem na Rudnem polju, sem se zdrznil in se ustavil sredi koraka. Ob ozki skalnati poti med ruševjem sem zagledal noge z vejami zakritega človeka. Previdno sem odgrnil zelenje in odrevenel. Na skrivenčenih vejah je z glavo navzdol, z zaprtimi očmi in odprtimi brezzobimi usti kot brez daha ležal starček. Telo skrotovičeno, noge in roke spodvite, srajca odprta in delno izvlečena izza pasu, na koncu razparana in ujeta v štrcelj korenine, za osivelo glavo v podrast prekucnjen klobuk.

Očitno so veje prestregle starčka v padcu. Uvela koža in drža telesa, pomečkane hlače, od skal opraskani ponošeni šolni, z razcefranimi trakovi iz oguljenega blaga povita cula in dve palici. Jojmene, kakšni palici! Prva, za palec debela, skrivljena in počena po sredini, povita z enakimi trakovi kot cula in po vrhu še s polivinilastim trakom, odrezanim od vrečke za živila; druga, okleščeno, za roko debelo steblo viharnika, vse skupaj zapleteno med veje pod nogami. Vse, prav vse je tako kruto kazalo onemoglost starčka, da me je stisnila misel: "Pa ne, da je mrtev?"

Dohitela me je žena Marija, opazila noge, starčka in moj prestrašeni pogled ter zašepetala, naj ga pustim, ker samo spi. Pogled na moreče mirnega in onemoglega starčka, razpetega na skrivenčenih vejah ruševja, je bil tako pretresljiv, da bi me takrat težko kaj prepričalo, naj ga pustim pri miru. Še bolj sem se mu približal, pozorno pogledal ustnice in se skoraj ustrašil, ko so se rahlo premaknile. Nekako sem izdaval: "Ali vam je hudo?" Veke starčkovih oči so se narahlo odprle in v nebo so se zazrle sinje, steklasto bleščeče oči, ki očitno niso v celoti zaznavale okolice. Skozi ustnice

*Levo je pot pod Malim Draškim vrhom proti Srenjskemu prevalu na sredini slike.
Foto: Igor Grabec*

so prihajali nerazločni glasovi, podobni italijanskim besedam. Ponovno sem vprašal: "Ali vam je slabo?" Začudeno se je ozrl vame, zmedeno gledal, nato s suhim, raskavim glasom izdaval: "Ma, vi govoriste slovensko. Joj, pomagaj, pomagaj." Prijel sem ga za izsušeno roko in presenečen ugotovil, da je topla. Stokajočega sem počasi dvigal. "Počasi ... ah, moja noga, moja noga je trda. Samo malo, da se razmiga," je potožil. S težavo je nato sedel in upajoče vprašal: "Ali imate kaj vode, samo malo? Oh, že dva dni nisem nič pil; samo zvončke sem jedel," je onemoglo proseče spravljal iz sebe. In res, njegove ustnice so bile obrobljene z rjavo skorjo, očitno brez kančka sline in suho razpokane, kakor zemlja tisto poletje 1983, potem ko že cel mesec ni deževalo.

Namestila sva ga na trato, mu ponudila vodo in sedla poleg njega. "Samo malo," je ponovil, kakor da se oprošča, nato pa s tresočo roko nagnil plastenko. Voda je pljusnila in mu omočila ustnice. Na njegovem zgubanem obrazu se je po požirku pojavilo olajšanje. Sedela sva na trati malo pod njim in opazovala njegovo suho, sivo glavo, ki se je odražala na ozadju modrega neba, belih gora in zelenega ruševja. Nato je pil počasi, s tresočimi požirki, z zaprtimi očmi na neobritem in razbrazdanem obrazu, ki se je ob požirkih rahlo premikal. Kapljice vode so se nabirale ob robu izsušenih ustnic, koščena, uvela roka je tesno oklepala plastenko. Nekoliko jo je odmaknil, si oddahnil, z jezikom ovlažil ustnice, se malce obrisal in spet zaprosil: "Ali lahko še malo, samo malo?" Prikimal sem in spet je nagnil. Svetloba jutranjega sonca je zlatila planine, pot med ruševjem in onemoglega starčka, ki je z glavo, nagnjeno nazaj, počasi, zelo počasi pil. "Dovolj bo, ne smem preveč," je dejal po nekaj požirkih. "Ali ste tukaj onemogli?" ga je vprašala Marija. "O, ne, samo počival sem. Veste, šel sem na Triglav; sem hodil vso noč, nisem imel nič pijače; še dobro, da rastejo zvončki; veste, zvončki so mi pomagali. Potem sem videl kočo in sklenil, da na vrh ne grem. Sem šel raje nazaj do kažipota; no, saj je bilo prijetno, ker je luna tako lepo sijala. A tam je takšen prepad, da sem se raje kar umaknil in v ruševju zaspal. Prvi dan mi je dal en turist malo vode – morda četrta litra; krava pa se ni pustila pomolsti. Drugi dan so mi še neki drugi turisti dali malo vode, da sem si skuhal kavo. No, potem sem hodil ob *zajlah* in se po tistem strmem grušču tudi malo skotalil. Veste, sem mislil, da je tam v dolini voda. Pa je ni bilo, prav nič. Potem sem čakal in jedel zvončke. Tudi ovce nisem mogel pomolsti. Kruh sem imel, a ga nisem mogel jesti, je bil presuh. Tam sem dvakrat prespal. Dva tisoč zvončkov sem pojedel. Veste, zelo so dobri in po njih nisem bil več tako žejen. Danes zjutraj sem šel naprej. Doli sem videl vojašnico in sem hotel tja. Od tam bi me naši turisti domov spravili. No, vidva kar pojdita naprej, jaz sem že dober; samo malo sem počival. Dol bom že sam prišel." Spogledala sva se z Marijo, ona je samo odkimala z glavo, jaz pa sem se spet obrnil k starčku rekoč: "Očka, vi se najprej malo okrepčajte. Ali bi kaj pojedli?"

"Ne, nič ne bom jedel. Samo če mi daste še malo vode, da bom malo sladkorja raztopil, to mi bo dalo moč," je dejal in potegnil iz grma culo. Šele tedaj sva vide-la, da je ta cula nekaj posebnega. Narejena je bila iz njegove rjave jopice, katere rokavi so bili zavozlani. Gumbi so služili za odpiranje, zgoraj in spodaj je bila skupaj zavezana z dvema trakovima. Starček je videl, kako opazuje cula in rekel: "Vidita, takšen nahrbtnik sem si naredil. Je bilo lažje nositi in še za pod glavo je primeren. Saj je tako vroče, da jopice nisem rabil, razen ponoči." Odpel je gumbe, potegnil ven raztrgano polivinilasto vrečko, vzel iz nje ponvico, vso črno od dima, iz katere je potegnil zmečkano vrečko sladkorja in zavojček prave kave. V ponvico je vsul nekaj sladkorja, prilil malo vode in začel z nagibanjem mešati vsebino. Pogledal je Marijo, pogledal mene in se blago nasmehnil: "To mi bo dalo moč! Že voda mi je dobro dela."

Potem se je zastrmel v daljavo, malo pomislil in se mi bridko nasmehnil: "Vidiš, jaz tukaj vode prosim, doma pa imam gostilno in hektolitre vina, tokajca, merlota, kar si poželiš. Boš prišel k meni. Kajne, da bosta prišla? Vama bom vse odprl, pa bomo pili. Oh, kako bomo pili in še pršut bom narezal." Nejeverno sem ga pogledal, on pa je hitro iz druge vrečke potegnil denarnico in mi iz nje pomolil nekakšno izkaznico rekoč: "Na, le poglej, tudi denarja mi ne manjka. Tu imam potrdilo, da sem menjal na meji."

Vzel sem izkaznico in v njej prebral podatke: Luigi Nanut – Gorizia, 17. 11. 1901.

"Midva sva rojena na isti dan v letu," sem veselo presenečen ugotovil in vprašal, "očka, kaj ste res stari 82 let? In pri teh letih ste šli na Triglav! Kje so pa ostali iz vaše skupine?"

Pogled s Srenjskega prevala proti Velikemu Draškemu vrhu. Levo je sedlo med Draškima vrhovoma, z njega poteka pot, po kateri je šel Luigi v letnih šolnih. Foto: Igor Grabec

*Grušč pod Srenjskim
prevalom, kjer se je
trudil Luigi s svojima
palicama.
Foto: Igor Grabec*

"Kakšne skupine? Sam sem šel! Zgodaj zjutraj, ko so vsi še spali, sem vstal, vzel malo hrane, hitro napisal domačim listek, naj ne skrbijo, če me nekaj dni ne bo, in odšel. Doma imam sinove, žena je dvajset let mlajša od mene in zelo krepka, sinovi ravno tako in me lahko malo pogrešajo. Na postajo sem se odpeljal s kolesom. Pustil sem ga kar tam, zaklenjenega; morda ga je kdo vzel ... pa kaj potem, saj imam doma še avtomobile. Nato sem se z vlakom odpeljal na Bled, od tam pa peš na Pokljuko. Samo en kilometer me je neki turist peljal z avtom, do Šport hotela. Potem sem spet pešal, vse do večera in še ponoči."

Sladkor v ponvici se je raztopil, malo je še pomešal, nato pa počasi pil. "Že dva dni nisem nič jedel. To me bo okrepilo, samo ne smem prehitro. Vidva kar pojdita naprej, ne bom vaju zadrževal, bom že prišel dol v kasarno. Danes pridejo tržaški planinci z avtobusom in se bom lahko vrnil z njimi. Kapetan v kasarni mi bo sigurno pomagal, med vojno sem dosti naredil za partizane. Hvala vama, kar pojdita," se je spet utrvalo iz njega.

Marija ga je pomirila: "Saj se nama nikamor ne mudi, samo malo se potepava po hribih. Šla bova kar z vami, saj se lahko potem vrneva."

"Kaj res? Takoj bom nared. Sem že dober, lahko bom hodil. Sladkor mi bo sigurno pomagal," je govoril in postajal vse bolj živahen.

Sklepal sem, da je dobro, če še malce posedi, zato sem ga začel spraševati, kako je hodil na Triglav. Poti očitno ni poznal, iz njegovega pripovedovanja sva ugotovila, da je šel od Rudnega polja po poti nad Konjščico čez Jezerca na Studorski preval in od tam do Vodnikovke koč. Tja je prispel okoli polnoči in na moje vprašanje, zakaj ni v njej prespal, odgovoril: "Pa saj ne moreš buditi ljudi sredi noči! V mesečini sem

čudovito videl Triglav in bil presrečen, da sem prispel tako daleč. Zato sem se kar vrnil."

Že proti jutru je prišel nazaj na Studorski preval, kjer je v mraku namesto v dolino pomotoma zavil levo pod Veliki Draški vrh. Ob svitu je bil na sedlu med Draškima vrhovoma, se zazrl v prepad nad Krmo in legel v travo pod ruševje ter zaspal. Podnevi so ga zbudili mimoidoči planinci, ki so mu dali malo vode, iz katere si je skuhal čaj. Tisto malo vode, ki jo je dobil od mimoidočih planincev, je bila vsa tekočina, ki jo je zaužil v treh dneh od 26. do 29. julija 1983. Tiste dni je bila v dolini izredna vročina s temperaturo okoli 35 stopinj Celzija in tudi v planinah je bilo izredno zadušno.

S sedla med Draškima vrhovoma je po poti čez pobočja Malega Draškega vrha odšel na Srenjski preval. Ta steza je precej izpostavljena in na nekaj mestih opremljena z jeklenimi vrvmi. Sicer je prijetna, vendar je morala biti zanj na izpostavljenih mestih kar težavna, ker je bil obut v poletne šolne. Da mu gladki podplati na skalah ne bi drsli, je razrezal kos blaga na trakove in jih ovil okoli čevljev. Ostale trakove je porabil za naramnice iz jopice narejenega "nahrbtnika" in za okrepitev tanjše palice, ki se je nalomila.

Po približno petdeset metrov dolgem jeziku gruča pod Srenjskim prevalom je lezel pol ure tako, da je vsakič najprej zapičil palico v tla in nato stopil nad njo. Pri tem je seveda šlo skoraj več navzdol kakor navzgor. Na Srenjskem prevalu je dolgo počival. Z njega se je spustil na ravnico pod Viševnikom, kjer je videl strugo, v kateri običajno teče voda, ki izvira izpod brega. Tisto leto zaradi hude vročine vode žal ni bilo. Verjetno je imel zaradi vročine tudi privide. Pravil nama je, kako se mu je zdelo, da je s prevala videl spodaj avtomobil, a je pozneje ugotovil, da je bila le

skala. Po strmi poti proti ravnici se je nekajkrat prekucnil in precej potolkel. Še huje od tega je bilo spoznanje, da je struga suha. Mnogokrat sem že bil tam, vendar sem edino tistega leta videl izvir suh.

Ob prihodu na ravnico je bilo že pozno in starček je poiskal zavetje na travi pod ruševjem, si oblekel vse rezervno perilo, ki ga je nosil s seboj v polivinilasti vrečki, dal pod glavo culico, se nekoliko pokrtil z vejami in zaspal. K sreči so bile v tem času noči precej tople in tudi tam zgoraj na približno 1800 metrov višine ni bilo pretirano hladno. Naslednji dan je opazil letalo, ki pogosto iz Lesc vozi turiste na ogled Julijcev. Črno polivinilasto vrečko je razrezal na trakove in iz njih na belem pesku ravnice pod Viševnikom naredil znak SOS s približno en meter velikimi črkami. Ta znak sva z Marijo nekaj dni pozneje res našla, vendar z vrha Viševnika ali Malega Draškega vrha ni bil opazen niti z daljnogledom, kaj šele iz letala.

Starčka je hudo mučila žeja, zato je začel nabirati modre zvončnice in jih pojedel okoli dva tisoč. Njegova posebnost je bila, da je vse štel. Štel je korake, kažipote in pojedene zvončke, štel je ure in dneve. Pri slednjih se mu je sicer nekoliko zapletlo, saj naju je spraševal, kateri dan sva ga našla. V čakanju na srečanje z ljudmi je minil dan na ravnici. Čeprav je steza od Lipance proti Studorskemu prevalu, ki poteka nad to ravnico, kar precej obiskana, tiste dni zaradi vročine ni bilo nikogar. Zato je preživel tam še drugo noč in bil naslednje jutro zaradi krča v nogah skoraj negiben. Vstal je tako, da se je priplazil do skale in spustil z nje noge dol, vendar je pri tem najprej padel in se potolkel, v drugem poskusu pa mu je le uspelo. Po dolini pod Viševnikom se je odpravil proti Pokljuki in po majhnem vzponu prišel do pobočja, kjer gre pot proti Zlati vodi

ob Avšju. Tam je, ko sva naletela nanj, utrujen ravno "malo počival".

Med pripovedjo se je očka Luigi precej razživel in kar odločno pristavil: "No, zdaj sem se pa že malo okreпил in lahko gremo." Pomagal sem mu, da je stokajoč vstal. Opazil sem, da ima v zadnjem žepu zakravljen nož in ga vprašal, zakaj ga potrebuje. "To je moj krivač, edino orodje in orožje. Veš, če bi ponoči kakšna lisica prišla." Čeprav je težko stal, je pomoč pri hoji odklonil, le mojo ukrivljeno palico je z veseljem uporabil namesto svoje polomljene.

Marija je nosila culo, jaz pa sem pazil nanj in počasi smo se začeli spuščati proti dolini. Prehodili smo kakšnih petdeset metrov in počivali. Odtrgal je vejico pelina in jo začel žvečiti, češ da tudi pelin daje moč. Vprašal sem ga, ali pozna zvončke, ki jih je jedel, in ali se ne boji, da bi se zastrupil.

Ravnica pod Viševnikom, kjer je Luigi iskal vodo in dvakrat prenočil.

Voda je običajno na levi krožni zelenici.

Foto: Igor Grabec

Izvir na ravnici pod Viševnikom, v katerem Luigi ni dobil vode.

Foto: Igor Grabec

*Pot pod Viševnikom,
po kateri je šel
Luigi proti dolini in
"malo počival", ko sva
ga našla.*

Foto: Igor Grabec

Zaskrbljeno me je pogledal in samo vprašal: "Ali misliš?" Videl sem, da ga hoja utruja, in z Marijo sva se dogovorila, da bo ona stekla nekaj sto metrov naprej do Zlate vode in skuhala očkovo kavo, midva pa bova počasi krevsala za njo. Vendar nisva prešla kaj več kakor sto metrov, ko je potožil, da je popil preveč vode in mora na stran. Odšel je za grm, se kmalu vrnil in olajšano rekel: "No, zdaj so šli zvončki naprej, sigurno niso bili strupeni; želodec že deluje! Joj, ali lahko še malo vode?" Ker je plastenko odnesla Marija, mi ni preostalo drugega, kot da sem mu pomagal k počitku na travi in stekel po vodo.

Z Marijo sva se skupaj vrnila, zakurila ogenj in skuhala kavo, medtem ko je on utrujen počival v senci macesna. Takrat sem ga vprašal, čemu je šel na Triglav. "Veš, to je dolga zgodba. Želel sem pred koncem življenja še enkrat videti to goro. Je tako čudovita! Enkrat sem že bil gor, takrat ko se je ubil doktor Jug in so ga reševalci prinesli zavitega v *deko*. Tam je bilo neko dekle, ki je zelo jokalo, zato sem ji rekel: 'Ah, ne jočite tako, saj ga bodo potem dali v krsto.' Od takrat nisem bil več tam, vendar sem želel v svojem dnevniku opisati ta žalostni doživljaj."

Kave se je razveselil in še posebej limone, ki sva mu jo ponudila. Stisnil jo je v kavo, dal v usta bonbon, namakal v kavo kruh in počasi sesal sok iz njega. Vtem sta mimo prišla dva izletnika, ki sva ju srečala že med potjo navzgor. Začudeno sta naju pogledala in vprašala: "A zdaj ste pa trije?" Pojasnila sva jima, kako sva ga našla in v kako kritičnem stanju je. V odgovor je en izletnik samo pripomnil: "Kaj pa tak hodi v planine." Verjetno sta najina presenečena pogleda tako neprijetno delovala nanju, da sta takoj odšla naprej.

Ko je očka Luigi popil kavo, si je precej opomogel. Medtem ko sem gasil ogenj, me je vprašal: "Ali imaš uro?"

Presenečen sem ga vprašal: "Zakaj pa?"

"Izmeril bi si pulz. No, poglej nanjo," se je nasmehnil. Naštel je sto udarcev na minuto in zadovoljno zaključil: "To je dobro. Zdaj dela v redu tudi srce in kmalu bomo v dolini." Pomagal sem mu vstati in korajžno je zakoračil. Pokazal je, da zmore celo teči, čeprav je nekaj trenutkov zatem že zadihani počival. Med potjo navzdol sem vrgel proč njegovo nalomljeno palico, on pa je žalosten pogledal za njo in rekel:

"Škoda, lahko bi šla v arhiv. Tisto s prve poti na Triglav imam še zdaj doma."

Stekel sem ponjo in mu zatrdil, da bo tudi ta prišla v arhiv. Čeprav je očitno zelo težko hodil in pogosto počival, je bil presenetljivo odločen in veder.

Ko smo se spuščali od Zlate vode proti smučišču nad Rudnim poljem, me je postrani pogledal in rekel: "Tu bi pa moja zadnja plat trpela. Bi nič ne hodil, bi se kar popeljal po njej, ker je tako hitreje." Postajal je celo šegav, zato sem se malce pošalil, da bo moral zdaj svojo ženko kakšen teden pri miru pustiti.

Smeje mi je odgovoril: "Oh, dva dni bo zadosti."

Pogledal je malo okoli sebe, in ko je ugotovil, da ga Marija ne sliši, pristavil:

"Ja, veš, če bi me tam gori, kjer smo se srečali, kakšna mlada dobila, bi ji pa primojdunaj moral odreči. Ja, res je dobro, da sta me vidva našla. Si moreš misliti, kako bi po stari Gorici govorili, da je stari Nanut v planinah omagal? Veš, pa nisem tako slab. Prejšnji mesec je imel moj nečak rojstni dan in sem ga šel obiskat s kolesom; sedeminštirideset kilometrov v eno smer in tudi nazaj. No, za eno stran sem rabil štiri ure, včasih sem jo prevozil v dveh." Kar zgovoren je postal, čeprav se je krotil, češ da med hojo ni dobro govoriti, ker to utruja. Med potjo po smučišču navzdol so se

začeli kopičiti temni oblaki in ko smo prišli do ceste, se je ulil dež.

"No, vidiš, ta bi me zgoraj rešil. Nastavil bi polivinilasto vrečko in pil," mi je veselo rekel. "Lahko bi postalo tudi mrzlo. Včasih pada kljub temu letnemu času tam zgoraj tudi sneg," sem mu povedal.

Pogledal me je, malce postal, pogledal nazaj in se kratko zamislil. Marija je pohitela naprej po avto in naju v njem že čakala na cesti pri koncu poti s smučišča.

"Od tu imate štiri tisoč sedemsto korakov do Šport hotela in previdno vozite, ker je sveže mokra cesta nevarna," je opozoril Marijo in mimogrede preveril, ali sta palici in čula lepo spravljena.

V restavraciji Šport hotela je spil še eno kavo in kokto s kozarčkom cvička. Razen majhne sladice ni hotel pojesti nič drugega, češ da se mora počasi spet navaditi na hrano. Iz hotela sva telegramske sporočila njegovim domačim v Gorico, naj pridejo ponj, medtem pa je on zunaj že pripovedoval krogu turistov svojo dogodivščino. Spravila sva ga v sobo nad restavracijo Jelka, kjer sva mu pomagala, da se je preoblekel v rezervno perilo.

Pri tem sem ga vprašal: "Ja, očka, kako pa to, da ste šli brez nahrbtnika in gojzarjev v planine, ali jih nimate?" "O, imam, imam, celo nove! Vendar bi domači takoj vedeli, kam sem šel in bi prišli za menoj. Veš, lepo se razumemo in vse mi pustijo, le na Triglav so mi branili iti," je odvrnil. Dogovorila sva se z njim, da se drugi dan dobimo za kosilo in se odpravila. Na vratih naju je pogledal z opazno vlažnimi očmi, rekoč:

"Joj, kaj bi bilo z mano, če me ne bi vidva našla?" Drugo jutro sva v recepciji hotela izvedela, da so že ponoči prišli ponj sinovi. Pustil nama je listek, na katerega je napisal opravičilo, ker ne bomo skupaj kramljali pri kosilu, ki ga je naročil za naju. Pregaril sem listek in ga z veseljem shranil. Radostna sva se vrnila domov na Belsko planino.

Ko smo se s počitnic na Pokljuki vrnili v Ljubljano, naju je čakalo prijetno pismo, v katerem je Luigi opisal veselje domačih in vožnjo domov. Hkrati nama je povedal, da se bo odzval na vabilo in naju obiskal. Kmalu je sporočil, kdaj se pripelje z avtobusom v Ljubljano. Šel sem ga čakati na avtobusno postajo, vendar ga v avtobusu ni bilo. Ko sem se vrnil domov, se mi je v dnevni sobi veselo smejal izza mize in povedal, da je prosil šoferja, naj ga spusti dol pri kinu Vič, od koder je prišel peš. S sabo je prinesel steklenico chiantija, velik kos pršuta in zlati ogrlici za najini hčerki. Po veselem klepetu in noči, ki jo je prespal pri nas, se je z avtobusom vrnil domov. Pred tem nama je še zabičal, da ga morava obiskati v Gorici, kar se je tudi zgodilo. Doma naju je seznanil z domačimi in v svoji gostilni gostil, kolikor je bilo mogoče; ob slovesu nama je z drevesa pred hišo nabral veliko kakijev. Potem sva od njega dobivala še mnoga pisma, pogosto daljša od dvajset listov. V njih nama je opisoval zgodbe iz svojega arhiva, ki so segale tja do prve svetovne vojne, ko so "okrog njegovega doma letele krogle in granate s fronte". Začejala so se nekako takole: "Na današnji dan leta ... se je dogajalo to in to ..."

Opisal nama je tudi, kako je spoznal letalca Rusjana in se od njega naučil pilotirati. Za osemdeseti rojstni dan ga je vodilni general italijanskega letalstva kot najstarejšega pilota celo povabil, da je z njim pilotiral moderno letalo. Ob tem nama je pojasnil, da se je pri ukvarjanju z letalstvom učil preživetja v divjini, kar mu je prav prišlo med njegovim izletom na Triglav.

Naslednje leto po tem srečanju nama je Luigi sporočil, da so mu domači želeli izpolniti njegovo veliko željo po vzponu na Triglav. Zato je njegov najmlajši sin odšel z njim do kočice na Dolici. Tam naj bi sin dobil višinsko bolezen in sta se morala vrniti. Spet se mu ni izpolnila velika želja, da bi obiskal Triglav.

Ko sva mu čestitala za njegov devetdeseti rojstni dan, se nama je lepo zahvalil in hudomušno zapisal: "Kdor je čez 90 let, ni za ta svet." Mislim, da jih je dočakal 92. ●

Luigi med pitjem kave na poti proti Zlati vodi

Foto: Igor Grabec

Luigi na obisku pri nas v Ljubljani

Arhiv Igorja Grabca

